

Jens Brock Larsen, 48 år

Titel: Hems Crew Meneber (HCM)

Special uddannet ambulance redder

Uddannelse: Brandmand og paramediciner

Har fløjet akutlægehelikopter i Danmark siden 2011

Erhvervs erfaring: 26 år i ambulancetjenesten

04 | HELIKOPTER, MANDSKAB OG BASER

MØD EN HCM

OPGAVEN?

Jeg byder ind med dels min flyoperative uddannelse og dels min sundhedsfaglige uddannelse. Det vigtigste for mig er at spille piloten bedre i de flyoperative sammenhænge og at spille lægen bedre i behandling af patienten.

I de her opgaver, hvor man ofte kan være presset ud på sin maksimale ydeevne i fagligheden, vinder man rigtig meget ved, at alle kan understøtte hinanden. Derfor arbejder vi som et tæt team og træner både patientopgaver og flyoperative opgaver sammen. Det er afgørende at vi har respekt og anerkendelse for hinandens fagområder, så vi tør spille hinanden bedre til gavn for patienten.

”Vi er som en taburet der skal hvile på tre ben. Der hvor kompetencerne er mest i brug og hårdest presset, træder de andre til og hjælper.”

Vi skal kende hinandens funktioner så godt, at vi fornemmer et behov før det bliver udtalt. Hvis lægen f.eks. er i gang med at intubere og sikre luftvejene hos en motorcyklist, der er kørt galt, er det en stor hjælp, hvis piloten opfatter, at lægen har svært ved at se værdierne på monitoren på grund af skarpt sollys og lige lægger et tæppe over.

MOTIVATIONEN?

Det giver rigtig megen mening at kunne bidrage til ambulancernes gode indsats på landjorden. Det er en stor glæde, at jeg kan bidrage til, at vi kan tilbyde hårdt ramte patienter den allerbedste behandling som sundhedsvæsenet har til rådighed både på skadestedet, og når vi flyver dem til specialiseret behandling.

DE SVÆRE OPLEVELSER?

Jeg har en god mental model, som jeg gerne deler med mine kolleger. I evaluering og debriefing af opgaven, arbejder vi med at hælde tingene ud på bordet, så vi kan sætte ord på og snakke om det svære. Til sidst kan vi så putte det i et syltetøjsglas med låg og sætte det op på en hylde. En gang imellem falder det der syltetøjsglas ned fra hylden, og det er et signal fra underbevidstheden, om at der er en bestemt svær hændelse, som man skal have åbnet op for og talt om én gang til.

Jeg har set lidt af hvert gennem årene, men føler mig stadig som et helt menneske, så det virker. Det er et godt visuelt værktøj, som legaliserer at der kan være svære følelser og at man bliver påvirket af det, man ser. Sådant skal det være, men man skal også kunne parkere det igen.